

да иде учителъ въ Прилепъ. Въ този градъ той намѣрилъ бележития учителъ Димитъръ Миладиновъ и поискалъ да му помага. Последниятъ го приелъ като истински братъ и синъ. Той го научилъ да обича българскитѣ деца и да се грижи за тѣхната просвѣта. Ксенофонъ се приближилъ сърдечно при Миладинова и го слушалъ въ всичко. Покрай училищнитѣ работи Димитъръ научилъ Ксенофона, какво нѣщо е народна пѣсенъ, приказка, поговорка, разказъ. Миладиновъ научилъ помощника си, какъ да записва пѣсни, приказки и др. Той знаелъ много собствени имена на българитѣ и му ги обяснявалъ. Като се погълналъ отъ цѣло сърдце въ българскитѣ народни работи, имена и пѣсни, младиятъ момъкъ се запиталъ, защо носи име Ксенофонъ и запиталъ Миладинова.

Райко Жинзифовъ

— Отгдѣ имашъ това име? — запиталъ го Миладиновъ. Ксенофонъ отговорилъ:

— Далъ ми го е татко, защото имало нѣкога единъ ученъ и великъ историкъ Ксенофонъ, та и азъ да съмъ станѣлъ като него.

Миладиновъ се засмѣлъ.

— Остави ти приказкитѣ на баща ти. Въ вашия родъ има толкова хубави български имена. За тебе най-добре е да се наричашъ Райко — чисто народно българско име. Това ще зарадва велешани и прилепчани.

Младиятъ учителъ се съгласилъ, та се прекръстилъ